

ГОДИШНИК НА СОФИЙСКИЯ УНИВЕРСИТЕТ „СВ. КЛИМЕНТ ОХРИДСКИ“
ФИЛОСОФСКИ ФАКУЛТЕТ

Културология

Том 4

ANNUAL OF SOFIA UNIVERSITY “ST. KLIMENT OHRIDSKI”

FACULTY OF PHILOSOPHY

Cultural Studies

Volume 4

ХАШТАГ ТЪЖНИ МОМИЧЕТА: ЕСТЕТИЗАЦИЯТА НА БОЛКАТА В ОНЛАЙН ПЛАТФОРМАТА *TUMBLR*

КРИСТИНА ГЕНОВА

Настоящата статия изследва културата на „тъжните момичета“ като специфична форма на дигитална субективност, в която афектът, визуалността и женствеността се преплитат в процеса на естетизация на тъгата. Фокусът е върху платформата *Tumblr*, която функционира като афективен и културен микросвят, където личното страдание се трансформира в стилово организиран визуален език. Чрез дискурсивен анализ на съдържанието се проследява как емоции като меланхолия и уязвимост се превръщат в естетически кодове и социално споделими образи, изграждащи онлайн идентичността на младите жени. Изследването обръща внимание на двойната природа на този феномен – едновременно като пространство на емоционална артикулация и като част от пазарната логика на дигиталната култура, в която чувствата се превръщат в капитал и визуален ресурс.

Ключови думи: Tumblr, естетизация, афект, идентичност, перформативност, феминизъм, дигитална култура

HASHTAG SAD GIRLS: THE AESTHETICISATION OF PAIN
ON THE *TUMBLR* PLATFORM

KRISTINA GENOVA

This article examines the culture of the “sad girls” as a specific form of digital subjectivity in which affect, visibility, and femininity intertwine in the process of aestheticisation of sadness. The focus is on the *Tumblr* platform, which functions as an affective and cultural microsphere where personal suffering is transformed into a stylistically organised visual language. Through discourse analysis of content, the study traces how emotions such as melancholy and vulnerability become aesthetic codes and socially shareable images that shape the online identities of

young women. The research highlights the dual nature of this phenomenon—both as a space for emotional articulation and as part of the market logic of digital culture, in which feelings are converted into capital and visual resource.

Keywords: Tumblr, aestheticisation, affect, identity, performativity, feminism, digital culture

Настоящата статия представлява преработка на част от магистърска теза, посветена на културата на „тъжните момичета“ – онлайн феномен, който се ражда и процъфтява в нишовите дигитални среди. Там потребителките изразяват своята тъга стилизирано и чрез куриране на съдържание, използвайки визуален език. Платформата *Tumblr* би могла да се посочи като най-естествен хабитат на тази култура, тъй като нейните технологични специфики предлагат различни възможности за себеизразяване, а афекти като болка и меланхолия се кодират и се „преобличат“ във визуални и стилово издържани постове. Именно тук момичетата блогъри (*girlbloggers*¹) се чувстват спокойни да споделят своите емоции. Но вместо да ги описват и посочват, те ги преобразяват в колажи от снимки, припознават ги в цитати от филми, книги и музика, превръщат ги в искрящи гифове, свързват различни, на пръв поглед несъвместими елементи и ги „сглобяват“ в мемета. По този начин, разглеждайки блоговете им в цялост, можем да твърдим, че момичетата блогъри създават своеобразен архив на чувствата.

Корпусът на изследването включва десет активни профила в *Tumblr*, подбрани в периода март – април 2025 г. чрез целенасочено търсене с цел да се установят десетте най-използвани ключови тагове, а именно *#coquette* (84 000 последователи), *#girlblogging* (45 000 последователи), *#tumblr girls* (41 000 последователи), *#lizzy grant* (33 000 последователи), *#female hysteria* (17 000 последователи), *#lanadelrey* (15 000 последователи), *#this is what makes us girls* (8700 последователи), *#girlhood* (8400 последователи), *#sadgirl* (8300 последователи), *#hell is a teenage girl* (6200 последователи).

Анализът на съдържанието се осъществява чрез дискурсивно кодиране, структурирано в три аналитични категории: практики (използване на мемефикация, самоирония и афективно споделяне), външен вид (визуални кодове на женствеността като пастелни тонове, балетни обувки, сатенени нощници, розови хапчета) и попкултура (цитати и визуални препратки към фигури като Лана Дел Рей, София Копола и Мицки). Методологически подходът се базира на дискурсивен анализ, за да се проследи как личното страдание се трансформира в естетически образ и социален маркер.

В този контекст *Tumblr* може да бъде разглеждан като пространство на афективни микросветове, в които личното и колективното се преплитат. Мо-

¹ *Girlblogger* (или *girlbloggers*) е термин, чрез който потребителките се самоназовават в онлайн пространството, често реферирайки към него в своите публикации под формата на ключови думи и хаштагове. За целите на изследването ще използвам буквалния превод „момичета блогъри“.

мичетата блогъри изграждат своеобразни „дигитални дневници“, в които тъгата е не просто израз на вътрешно преживяване, а естетическа и комуникативна стратегия. Тези визуални практики, вариращи между интимноизповедни и иронично дистанцирани, оформят културна екосистема, в която болката се превръща в красиво изображение, а уязвимостта – в естетически и социален ресурс.

1. TUMBLR КАТО ДИГИТАЛНО УБЕЖИЩЕ

Културата на „тъжните момичета“ се появява и развива в специфичен дигитален контекст, който насърчава изразяването на емоции чрез визуални и естетически кодове. *Tumblr* – платформа за микроблогинг, създадена от Дейвид Карп през 2007 г., – се превръща в оптималната среда за този феномен. От самото си начало *Tumblr* се позиционира като пространство за автентичност и свобода на себеизразяването – място, където можеш „да бъдеш странен, истински“ и да показваш интересите си, включително към нетрадиционни теми. Платформата се утвърждава като безопасно пространство за *LGBTQIA+* общността и феновете на различни покултурни среди, определяна от *Mashable* като „родина на фендъм културата“ (Nedd, 2021).

Съдържанието в *Tumblr* съществува едновременно в частна и публична среда, достъпно е дори за нерегистрирани потребители. Тази двойственост поражда напрежение между интимното и публичното. Потребителите са едновременно публика и създатели – докато разглеждат публикации, те участват в общия визуален поток, а чрез споделяне или създаване на собствено съдържание изграждат своя публична идентичност (Shorey, 2015: 13). Именно тази динамика между наблюдение и себеизразяване стои в основата на културата на „тъжните момичета“.

Моделът на кодиране/декодиране на Стюарт Хол е особено полезен за разбирането на активната публика. Според него медийните съобщения са „символични превозни средства“ (Hall, 2007: 508), чието значение се разгръща на буквално (денотативно) и асоциативно (конотативно) ниво. Интерпретацията им зависи от степента на „симетрия“ между предвиденото от подателя и възприетото от получателя значение (Hall, 2007: 510). В контекста на *Tumblr* това означава, че момичето, което курира своя блог, съзнава, че е наблюдавано и „декодирано“ от други – визуализираната, макар и неявна, публика влияе върху избора на образи, тон и естетика.

Технологичните възможности на *Tumblr* създават благоприятна среда за естетика, чрез която младите момичета изразяват и споделят своите емоции онлайн. „Селективното изразяване“ на чувства като тъга, депресия и безпокойство оформя своеобразна „ехо камера“, в която афектите се усилват чрез споделяне и взаимно отражение. Както отбелязва Анима Шреста, социалните медии насърчават изграждането на нови идентичности и позволяват „в реал-

но време, 24-часов, анонимен разговор между потребителите“, което благоприятства формирането на хомогенни общности, съсредоточени около романтизирането на психичните заболявания (Shrestha, 2018: 74). В рамките на тази „ехо камера“ потребителките, идентифициращи се с културата на „тъжните момичета“, взаимно утвърждават и нормализират негативните си емоции. Според Байн (Bain, 2013) напускането на тази общност често се възприема като загуба на мястото, „където хората те разбират“.

Следователно платформата служи на двойна цел: тя работи едновременно като технологичен инструмент и като емоционално пространство, където момичетата изкусно лекуват своята тъга, кодирайки я по естетически начин. Следващата точка ще изследва фигурата на момичето блогър, отговорно за изработването на този визуален дневник, както и процесите, чрез които болката се трансформира в културен разказ.

2. ВИЗУАЛНО КУРАТОРСТВО И ФИГУРАТА НА МОМИЧЕТО БЛОГЪР

В сърцето на този културен феномен се намира фигурата на момичето блогър. Служейки като дигитален артист, тя функционира като „архиватор“ на емоции и конструктор на емоционални сфери. Нейната идентичност е артикулирана чрез прецизно подреждане на образи и послания, които колективно оформят нейната емоционална личност.

В своята магистърска теза Саманта Шорей (2015) въвежда понятието „селективно изразяване“, което уместно отразява поведението на потребителите на *Tumblr*. Вместо да генерират напълно оригинално съдържание, момичетата „събират и курират дигитални материали със съзнанието, че техният избор е видим за другите“ (Shorey, 2015: 15). Според Шорей публиката на *Tumblr* се състои от сплотена и съпричастна общност, която идентифицира нюансите на страданието, разбира ги и в крайна сметка ги споделя като израз на съпричастност (Shorey, 2015: 15).

Този процес е емблематичен за платформата *Tumblr*, където съдържанието не се конструира толкова чрез оригинална продукция, колкото чрез селекция и повторно разпространение на съдържание. „Тъжните момичета“ са пристрастни към определени кадри от филми като например „Обречени да умрат“, „Черен лебед“ или „Луди години“ и освен това допълват своя блог с цитати с естетизиран шрифт, розови филтри и неонов фонове. Такъв пример е постът *I wanna stay inside all day / I want the world to go away* :) (dangeroustainedflawed, април 2025), в който можем да видим как съдържанието е рамкирано и стилизирано (фиг. 1).

Фиг. 1. Препубликуван пост от потребителката @dangeroustainedflawed, който съдържа изображение с текст *I wanna stay inside all day / I want the world to go away* :).

Потребителката @dangeroustainedflawed въплъщава естетиката на „тъжното момиче“, като артикулира нейния копнеж за самота и откъсване от обществото по начин, характерен за тази културна тенденция. Този израз се предава предимно чрез използването на „ретро“ визуални елементи, които „проговарят“ на езика на носталгията. В конкретния случай постът ѝ съдържа бележка от приложението *Notepad* на *Windows 7*. Това би могло да се класифицира като „ретро“, тъй като *Windows 7* е пуснат през 2009 г. и става широко достъпен на 22 октомври същата година. Тази версия е изместена от *Windows 8* през 2012 г., а през 2020 г. поддържането ѝ се преустановява.

На второ място, важен е също и неоноворозовият фон, който придружава бележката. Такива фонове често се появяват в израз на тъга, обозначавайки пространството като женствено и очертавайки посланието като основно женско преживяване. Този избор предполага „инфантилизиране“ на страданието, при което тъгата се изобразява не като нещо зряло или рационално, а по-скоро като деликатно, детско и естетически приятно.

Включването на емотикона „:)“ в края на цитата има двойна цел. Той въвежда ироничен елемент, който подкопава изявлението и го капсулира в познатата културна рамка на тъгата в *Tumblr*: „Изпитвам болка, но по при-

ятен начин“. Този подход също така илюстрира форма на емоционална автоцензура, при която индивидът се въздържа от артикулиране на болката си директно, вместо това я обгръща в пастелни визуализации и ретро естетика, като по този начин я прави приемлива, споделима и подходяща за повторно публикуване.

Следователно фигурата на момичето блогър може да бъде разгледана от две гледни точки: първо, като създател на съдържание или, по-точно, като архивист; и второ, като проява на културата, която тя представлява. Тя оформя своята идентичност чрез колекция от визуални символи, свързани със страданието: вани, легла, кръв по сатенена нощница, антидепресанти, счупени огледала и стройни, женствени силуети, обгърнати от меко сияние. Въпреки това изображението надхвърля обикновената тъга; то вплъзва една красиво меланхолична, перформативна и контролирана същност. Вместо открито обявяване на тъга, тя се предава чрез кодове, които според формулировката на Джудит Бътлър резонират с определена културна общност: „Да бъдеш адресиран не означава просто да бъдеш разпознат като това, което вече си, а да получиш самия термин, чрез който разпознаването на съществуването става възможно“ (Butler, 1997: 5).

Когато едно момиче срещне изображение в различен блог, което отразява нейното вътрешно емоционално състояние, то се идентифицира с него и го приема, което води до това, което се нарича „афективен резонанс“ (Mühlhoff, 2014: 639). В рамките на тази визуална комуникация болката служи като код, който действа на нивата на емпатия, идентификация и принадлежност. Така момичето блогър надхвърля ролята на просто пасивно представяне на страданието. Тя може да се разглежда като активен художник на меланхолията, създател на свое собствено визуално царство, където болката не само се вижда и усеща, но може да бъде оценена и като нещо красиво.

Следващата част ще изследва начина, по който се осъществява трансформацията на опита в образи, като покаже как личните емоции биват „маскирани“ във визуални рамки и какви последици има това за разбирането на емоциите в дигиталната сфера.

3. ОТ ПРЕЖИВЯВАНЕ КЪМ ОБРАЗ: ПРЕОБЛИЧАНЕТО НА ЧУВСТАТА

В основата на културата на тъжните момичета се крие един парадокс: дълбоко лични емоции като тъга, самота, безпокойство, разочарование и гняв рядко се артикулират изрично. По-скоро тези чувства се преосмислят в образи, изработени в сцени, метафори и визуални конструкции. Тази практика на „прикриване“ на емоциите служи не само като естетически подход, но също така функционира като културен и комуникативен метод, чрез който момичетата блогъри се стремят да укротят, разберат и овладеят своя афект.

Артикулирането на страданието се проявява не като пряка изповед, а чрез визуални метонимии на болката: легло, където момичето лежи, завито с одеяла, придружено от фразата *girl rotting* (shitbl0gger, март 2025); колаж с бял сутиен и руса коса, изцапана с кръв; отворена бутилка до разпръснати розови хапчета (антидепресанти) върху мивка в банята; кадър от музикален видеоклип, изобразяващ изпълнителката Аврил Лавин, която разбива огледало в яростта си (sweetangel1111, март 2025), надписан с *i kinda gaf*² (фиг. 2 и 3).

Фиг. 2. Оригинален пост от потребителката @shitbl0gger, който съдържа изображение с текст *girl rotting*.

Фиг. 3. Препубликуван пост от потребителката @sweetangel1111, който съдържа изображение с текст *i kinda gaf*.

Тази форма на изразяване притежава значителен перформативен аспект, както е формулирано в изследването на Бътлър за езика, тялото и травмата. Тя постулира, че афектът представлява действие или нещо, в което участвате, представяме или изпълняваме. Изследователката твърди, че езикът не само оформя социалното тяло, но също така може да му нанесе вреда – не чрез физическо насилие, а чрез вербално „обръщение“, което влияе върху

² *gaf* е съкращение от *give a fuck* или израз, че на момичето „му пука“.

това дали субектът е признат, или отхвърлен: „Езикът може да поддържа тялото, но също така да застраши съществуването му“ (Butler, 1997: 5). Според Бътлър актът на „говорене“ неизменно включва обръщане към друг индивид, което по своята същност носи възможност както за разпознаване, така и за нараняване. Как се превежда този процес в културата на „тъжните момичета“?

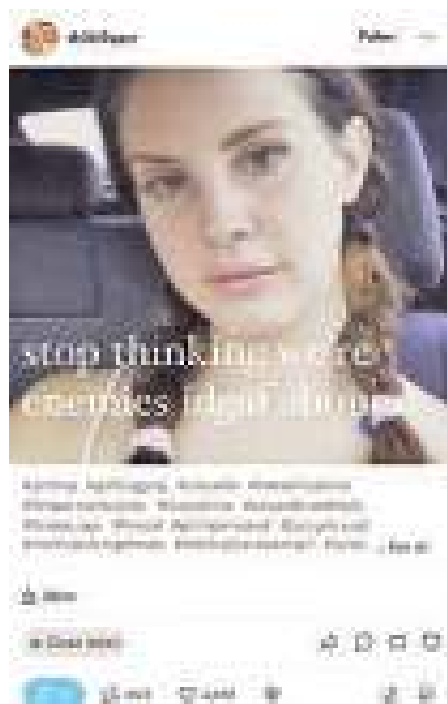
В изследваната културна практика този процес става видим в динамиката на дигиталното взаимодействие – харесванията и препубликуванията действат като форми на признание, докато мълчанието или негативните реакции могат да причинят емоционална болка. Така споделянето на изображения и цитати, свързани със страдание, става акт на себеутвърждаване и уязвимост едновременно. Постоянното им циркулиране превръща болката в повтаряемо изпълнение – в роля, чрез която субектът потвърждава и същевременно реконструира своята идентичност.

Опасността на тази култура се крие в трансформацията на болката в естетически приятен и визуално привлекателен образ, който я прави лесна за показване и консумация. Тази стилизация възпрепятства автентичното ѝ преживяване и превръща страданието в нещо красиво, но обезсилено. Така блоговете се превръщат не само в пространство за изговаряне на болката, но и в капан, който я поддържа. Визуалната композиция на постовете създава усещане за контрол, но същевременно дистанцира субекта от истинската емоция, превръщайки я в „изпълнение“. Изображенията действат като щит и огледало едновременно – опит да се овладее тъгата чрез красота, който обаче никога не улавя нейната пълна истина.

От друга перспектива, редица от профилите, анализирани в това изследване, участват в мемефикацията на болката, като представят сериозни емоции през призмата на иронията или сарказма. Надписи като *when someone was mean to me so now I have to die to make them feel bad* (shitbl0gger, март 2025), насложени върху кадър от филма „Черен лебед“, или *stop thinking we're enemies idgaf about u* (shitbl0gger, март 2025), придружаващи селфи на Лана Дел Рей в колата ѝ, илюстрират сложен емоционален пейзаж (фиг. 4 и 5).

Фиг. 4. Оригинален пост от потребителката @shitbl0ger, който съдържа изображение с текст *when someone was mean to me so now I have to die to make them feel bad.*

Фиг. 5. Оригинален пост от потребителката @shitbl0ger, който съдържа изображение с текст *stop thinking we're enemies idgaf about u.*

Момичето блогър предава едновременно своята уязвимост и автономност, като разкрива своята чувствителност и същевременно упражнява контрол, изразявайки страданието си чрез хумор. Тази емоционална ирония ѝ позволява да поддържа връзка с болката си, като гарантира, че тя остава само частично видима за външни наблюдатели.

Визуалната култура, свързана с „гъжните момичета“, се характеризира с богатство от междутекстови връзки. Емоционалните изрази се предават чрез цитати и неподвижни изображения от филми като „Обречени да умрат“, „Меланхолия“ и „Луди години“, заедно с музикални влияния предимно от артисти като Лана Дел Рей и Мицки. Тези препратки служат като средства за засвидетелстване на емоция, които изместват собствените чувства. В този контекст външното изображение или текст функционира като „маска“, улесняваща разкриването на „автентичното“ аз. Това създава своеобразен емоционален лексикон, който може да бъде разбран единствено от хора, споделящи сравнима културна чувствителност.

Този метод на индиректна комуникация служи като стратегия за оцеляване. В среда, в която проявата на тъга се възприема като признак на слабост или се тривиализира като обикновена „драма“, жените блогъри използват изкуството на визуалната поезия и иронията, за да защитят емоциите си. Публикации, включващи фрази като *how it feels when your intuition is right and you're not actually insane* (shitbl0ger, март 2025), придружени от изображение на аниме героиня с луминесцентна гръд, натрупват слоеве от значение, което води до „разпръснато“ настроение в различни рамки, нюанси и асоциации (фиг. 6).

В този контекст бихме могли да използваме понятието на Лорън Берлант за „интимните публичности“ (*intimate publics*) – общности, формирани не около конкретно послание, а по-скоро около споделен афект, емоционален резонанс и чувство за „обикновена“ уязвимост. Берлант отбелязва:

Интимната публика функционира, когато пазарът се отваря към група потребители, като твърди, че разпространява текстове и неща, които изразяват техните основни интереси и желания... участниците... чувстват, че тези текстове изразяват онова, което е общо помежду им – субективна прилика, която, изглежда, произлиза от историята им и текущите им привързаности и действия (Berlant, 2008: 8).

В това отношение *Tumblr* служи като дигитална интимна сцена. Вместо да каже „Гъжна съм“, момичето представя екранна снимка от филм, където главният герой признава: *I'm always a little sad* (shitbl0gger, март 2025). Другото момиче веднага разбира. Така съдържанието, споделено на тази платформа, се преживява по колективен начин (фиг. 7).

Фиг. 6. Оригинален пост от потребителката @shitbl0ger, който съдържа изображение с текст *how it feels when your intuition is right and you're not actually insane*.

Фиг. 7. Оригинален пост от потребителката @shitbl0ger, който съдържа изображение с текст *I'm always a little sad*.

4. РОМАНТИЗАЦИЯ VS. ЕСТЕТИЗАЦИЯ НА БОЛКАТА

В центъра на културата на тъжните момичета е парадоксалната природа на това как страданието се представя естетически. Тази трансформация обаче не е проста. Тя се колебае между романтизирането на страданието и неговото естетизиране – два процеса, които често се пресичат, но имат различни последици.

Първият процес, а именно романтизирането на болката, се отнася до нейната сантиментализация. В това бихме могли да включим идеализирането и мистифицирането на афекта. В публикацията *me venting to the moon cause she's the only one who gets it* (bambiali, март 2025) виждаме изображение на

момиче, което се е излегнало под лунната светлина, облечено в бяла рокля и разположено сред морски пейзаж (фиг. 8). Това инстинктивно извиква у зрителя асоциация с класическото изкуство, а при декодиране на образа бихме могли да свържем субекта в изображението с архетипа на романтичната скръб. Момичето изниква пред нас красиво, деликатно и спокойно. Какво ни внушава визуалният разказ в съзвучие с краткия текст? Самотата е представена не като нещо, което трябва да се жали, а като естетизирано, почти легендарно преживяване.

Луната като жена има множество интимни и противоречиви чувства – чисти и благородни, както и отнасящи се до тайни любовни отношения. Луната е изобразена като единствения събеседник, „единствената, която разбира“, което усилва усещането за емоционално отчуждение и самота; тя става поетично убежище. С мемефикацията и визуалната естетика личното страдание се кодира в медиите. Вградено в този специфичен модерен характер на днешната култура, класическите образи на жена в бяло, нощ и природа се сливат с езика на дигиталната изповед. По този начин постът илюстрира романтизацията на самотата, опакована в символи на нежност, бягство и женственост. Тъгата тук е визуално и лингвистично развита идентичност, която е разпознаваема и богата сама по себе си.

За разлика от романтизацията, естетизацията на болката е по-отстранен процес – тя не ѝ придава емоционална дълбочина, а я превръща в подреден визуален език. Както отбелязва Сюзън Зонтаг, „апетитът за изображения на тела, изпитващи болка, е почти толкова силен, колкото желанието да се гледат голи тела“ (Sontag, 2003: 33). В епоха на масово визуално потребление това превръща страданието в културна форма на воайорство. Когато болката бъде естетизирана, тя губи способността си да поражава съпричастност и се превръща в обект на пасивно, дори естетическо наслаждение. Така, когато момиче публикува снимка на кръв върху сатенен сутиен с надпис „хубаво момче“, то не изразява травмата, а я инсценира, превръщайки болката в красиво подреден, визуално контролируем образ.

Постът с надпис *esoteric whore* (bambiali, април 2025), използва силно заредено лексикално съпоставяне, което противопоставя езотеричното измерение (отпращащо към скритото, мистичното и духовното) и обезцененото тялото, разглеждано като обект (фиг. 9). Този акт на самоидентификация е умишлена стратегия, при която индивидът обединява уязвимостта със силата, мъдростта с еротиката и страданието с играта, което може да се тълкува като проява на фундаментално напрежение в естетическата рамка.

Фиг. 8. Препубликуван пост от потребителката @bambiali, който съдържа изображение с текст me venting to the moon cause she's the only one who gets it.

Фиг. 9. Препубликуван пост от потребителката @bambiali, който съдържа изображение с текст esoteric whore.

Зърнестото изображение, подобно на кадър, заснет от филм или любителска снимка, имитира честотата и визуалния стил, характерни за *VHS* културата, предизвиквайки чувство на носталгия по отминали епохи. Комбинацията от руса коса, черна очна линия, розов блясък и бледосиня блуза създава външен вид, който слива невинност с преувеличена форма на женственост.

Тъгата тук е естетически подобрена чрез използването на контраст и амбивалентност: момичето демонстрира своята мъдрост („езотерично“), докато се занимава със самоирония и обезценяване („уличница“). Тази двойственост на значението кодира травма, гняв и чувство на откъснатост, но също така представя тези емоции в стилистична рамка, характеризираща се с „вкус“. Изразът на тъга не се предава открито; по-скоро се намира в погледа, зърнестата текстура и взаимодействието на думи и изображения. Постът служи като илюстрация на това как „тъжните момичета“ естетизират страданието чрез културни символи и визуални изрази, като по този начин трансформират болката в декларирана идентичност, която се колебае между уязвимост и сила.

В рамките на тази структура границата между истинската емоция и нейната визуална имитация е размита, ако не и заличена. Но тук тази неяснота е решаваща за определението на културната практика: болката е

истинска, но се изразява и циркулира чрез изключително красива визуализация, което позволява нейното съществуване в дигитална среда. Може би това е сладко-горчивото очарование на съвременната култура. Тя показва страданието, но само когато то притежава красотата.

5. АРХИВИТЕ НА ЧУВСТВАТА: БЛОГОВЕТЕ КАТО АФЕКТИВНА ПАМЕТ

Забележителният принос на тази култура се крие в способността ѝ да създава емоционални архиви. Те служат като цифрови среди, в които емоциите се запазват и комуникират. Тези архиви се характеризират със своя личен, фрагментарен, емоционален и културно наситен характер, за разлика от традиционните институционални архиви, които са обективни и исторически. В този смисъл блоговете в *Tumblr* се разбират като емоционален дневник. „Тъжното момиче“ намира своя „пристан“ в това да споделя и съхранява чувствата си, а болката се трансформира в памет и колективна културна практика.

За да навлезем в логиката зад изграждането на този дигитален емоционален дневник, ще си послужим с теоретичната рамка на Ан Цветкович и нейната работа *An Archive of Feelings* (2003). Тя твърди, че травмата избягва директното изразяване и следователно се запазва в рамките на културни прояви, включително изкуство, активизъм и различни елементи от ежедневно съществуване. Блоговете в *Tumblr* са пример за това понятие. Вместо да се изразяват директно и да представят сплотен разказ за болката, тези блогове изграждат фрагменти.

Тези фрагменти функционират като емоционална памет, която надхвърля отделния автор и обхваща общност от момичета, изграждащи колективен архив чрез споделяне и повторно публикуване. Всеки блог е едновременно личен и общ – личен, защото отразява вътрешните преживявания на автора, и общ, защото езикът на скръбта резонира с други момичета онлайн. Така се оформя емоционална култура, в която болката се записва не чрез разказ, а чрез образи и фрагменти. Според Лиса Блэкман афектът не бива да се разглежда само като вътрешно преживяване. Той разкрива субекта като „разпределен и разделен, в който другият е част от мен“ (Blackman, 2012: 152). Това виждане размива границата между личното и социалното: емоциите винаги са преплетени с връзките ни с другите, със социалната среда и с технологиите. В медийно наситени среди като *Tumblr* чувствата се споделят, усилват и умножават, превръщайки се в колективно преживяване. Концепцията за афективно „заразяване“ предполага, че мъката вече не се понася в самота, а се разпространява чрез образи, текстове и символи. Болката се превръща в комуникативна сила, която поражда интимност въпреки физическото разделение – страданието започва да „говори“ и да обединява.

Погледнати от този ъгъл, блогите могат да се тълкуват и като форми на съпротива – не само в политически смисъл, но и на емоционално и културно ниво. Те предизвикват традиционните разкази за психичното здраве, които обикновено предполагат, че човек трябва да бъде рационален, да върви по „праволинеен“ път към възстановяване и да говори ясно за преживяванията си. В *Tumblr* този модел се нарушава: тъгата може да бъде хаотична, естетизирана, визуализирана, колективна – и точно това е своеобразен акт на съпротива. Не става дума непременно за пряка социална съпротива, а по-скоро за емоционална и културна такава. От една страна, блогите позволяват изразяване на чувства, които често са стигматизирани и остават неизказани в традиционните рамки. От друга страна, те подкопават „официалните“ и доминиращи представи за психичното здраве, които изискват рационалност, линейни пътища към възстановяване и недвусмислено артикулиране.

6. ИКОНОМИКА НА ТЪГАТА: ПОСТФЕМИНИЗЪМ, ЕСТЕТИКА И ПАЗАРНА СТОЙНОСТ

Тази последна част разглежда как дълбокото чувство на тъга се превръща в стил, продукт и финансов актив. Естетиката на тъжните момичета преминава от малките дигитални точки в *Tumblr* до света на модата, музикалната сцена и инфлуенсърската култура. Тази трансформация може да се тълкува чрез критиката на Анджела Макроби на постфеминизма. В *The Aftermath of Feminism* (2009) Макроби изследва постфеминисткия идеал за женственост като форма на луминисцентен натиск – динамична видимост, която създава илюзията за избор, свобода и овластяване, докато всъщност действа като форма на социален контрол. Вдъхновена от Жил Делюз, тя описва тази видимост като „движещ се прожектор“, който „омекотява, драматизира и прикрива регулативната динамика на неолибералното общество“ (McRobbie, 2009: 54).

Появата на културата на тъжните момичета, характеризираща се с изображения на розови хапчета, сълзи, размазана спирала и ретро естетика, безпроблемно се привежда в съответствие с динамиката на съвременните онлайн представяния. В тази рамка страданието на момичето не е изобразено явно; по-скоро тя е преосмислена като „блестяща“ личност. „Тъжното момиче“ изгражда своята дигитална идентичност в контекста на уязвимото, което същевременно я прави привлекателна и желана за другите, като по този начин си осигурява следвания, харесвания и споделяния. Както отбелязва Макроби, постфеминизмът установява очакването, че жените последователно ще възплъщават атрибути като „светещи“, „блестящи“ и „искрящи“, което в крайна сметка насърчава култура на постоянно самопредставяне и естетическо регулиране (McRobbie, 2009: 56).

Това създава двойно послание: докато жените са призовани да изразяват емоционална автентичност, тази „автентичност“ трябва да бъде представена

Тази естетика може да изглежда нежна и уязвима; това обаче е подкрепено от различна пазарна логика. Образът на момичето олицетворява смесица от болезнен романтизъм и търговска организация. Лана Дел Рей се откроява като типичен пример за тази еволюция, тъй като нейната артистична личност е фундаментално изградена около перформативна тъга, разположена в рамките на блясък, ретро носталгия и архетипа на фаталната жена. Тя предлага на пазара емоционално изживяване, което лесно се адаптира за използване в блогове в *Tumblr*, видеоклипове в *TikTok* и бордове за настроение в *Pinterest*. Често музиката ѝ служи като фон за потребителски публикации, а текстовете ѝ обикновено се цитират върху естетически приятни изображения.

Естетичните стилове като *coquettecore*, *soft grunge*, *angelcore* и *nymphet aesthetic* надхвърлят обикновените модни тенденции. Те визуално предават емоции, капсулирайки различна форма на тъга, която е нежна и крехка, но същевременно желана и жадувана. Това „двойно заплитане“ дава възможност за монетизиране на уязвимостта чрез културни продукти, марки и онлайн личности. *Coquettecore* например представя женствеността като невинна и романтична, използвайки визуални елементи като розов сатен, панделки, дантела и винтидж детайли – символи на инфантилна уязвимост, прикриваща дълбока емоционалност. Както отбелязва Лиана Сатенщайн, „естетиката на кокетката vyplъщава игрива, флиртуваща женственост с щипка наивност и елегантност“ (Satenstein, 2024), а *Queens Journal* допълва, че тя „набляга на всичко розово – волани, дантела, сатен и нотки на винтидж чар“ (Moustakis, 2024).

Естетиката, известна като *soft grunge*, vyplъщава теми за болка и отчуждение, сливайки пънк влияния с нежна пастелна мекота. Скръбта, изразена в този стил, е описана като „красива в своята разбитост“. Според *Teen Vogue* „мекият гръндж“ излъчва характерна атмосфера на *Tumblr*, характеризираща се с комбинацията от обувки „Ванс“ с пастелни нюанси, свободни карираны ризи и флорални гирлянди (Nesvig, 2023). Произходът на гръндж модата може да бъде проследен в Сиатъл, където се появява в края на 80-те и началото на 90-те години, съсредоточен около групи като *Nirvana*, *Pearl Jam* и *Soundgarden*, с емблематични фигури като Кърт Кобейн и Кортни Лав, представляващи движението.

През 2010 г. *Tumblr* претърпява трансформация в съвременната си форма:

Преминваме към 2010 г. – годината, когато еволюцията на *Tumblr* придоби модерна форма. Този период видя възхода на Лана Дел Рей, обърнатия кръст и *haunaga depressed*. Така се появи *soft grunge*: по-привлекателен, по-нежен и по-малко идеологически ориентиран наследник на грънджа, с намалени музикални връзки (Blackwood, 2014).

В тази рамка *soft grunge* се възприема като „омекотен“ наследник на оригиналната гръндж естетика, който се характеризира с акцента си върху визуални и дигитални елементи, а не върху музика или идеология, и се популяризира чрез споделяне и пренареждане на изображения.

Естетиката на *angelcore* представя страданието като изтънчена форма на невинност чрез символи като облаци, ангели и кръстове, както и чрез доминираща бяла и ефирна цвятова палитра. В тази визуална рамка болката се откъсва от реалността и се издига до трансцендентен знак, който естетизира уязвимостта. Подобен ефект има и „нимфетската“ естетика, вдъхновена от образа на Лолита – тя превръща момичешката скръб в сексуализирана невинност, съчетаваща сладост, подчинение и меланхолия. Както отбелязва *Queens Journal*, „естетиката на Лолита... чества символите на младостта и невинността... и размива границата между себеизразяването и обективизирането“ (Moustakis, 2024). И двете естетики превръщат тъгата във визуално привлекателна, но комодифицирана форма, сакрализирана в единия случай и еротизирана – в другия.

7. ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Статията очерта механизмите, чрез които културата на „тъжните момичета“ функционира като визуална, емоционална и културна практика, позволявайки на момичетата блогъри да артикулират и стилизират своите емоции. В центъра на този феномен е платформата *Tumblr*, която служи като дигитална среда, в която тъгата не е изрично артикулирана, а вместо това е преоформена в курирано и акцентирано визуално представяне.

Момичето блогър се разглежда като емоционален артист, който документира емоциите си с помощта на визуални метонимии и културни кодове. Нейното онлайн присъствие олицетворява както интимност, така и представление, насочено към въображаема публика, която резонира с подобни емоционални регистри.

Разграничаването между романтизирането и естетизирането на тъгата разкрива, че мъката може да бъде артикулирана чрез сантиментални митологии, като същевременно се предава чрез усещането за откъснатост и студенина. Това води до осезаема амбивалентност, при която болката се преживява едновременно като уязвяваща и контролирана, като лична и универсализирана.

БИБЛИОГРАФИЯ

- Berlant, L. (2008). *The female complaint: The unfinished business of sentimentality in American culture*. Durham, NC: Duke University Press.
- Bine, A. (2013). Social media is redefining ‘depression.’ *The Atlantic*, October 2013, <https://www.theatlantic.com/health/archive/2013/10/social-media-is-redefining-depression/280818/>
- Blackman, L. (2012). *Immaterial bodies: Affect, embodiment, mediation*. London: SAGE.
- Blackwood, A. (2014). Hello and welcome to my Soft Grunge wonderland. *Critic Te Ārohi*, <https://www.critic.co.nz/features/article/4254/hello-and-welcome-to-my-soft-grunge-wonderland>

- Butler, J. (1997). *Excitable speech: A politics of the performative*. New York, NY: Routledge.
- Cvetkovich, A. (2003). *An archive of feelings: Trauma, sexuality, and lesbian public cultures*. Durham, NC: Duke University Press.
- Hall, S. (2007). Encoding/decoding. In: Hall, S., Hobson, D., Lowe, A., & Willis, P. (eds.) *Culture, media, language*. London: Routledge, 117–127.
- McRobbie, A. (2009). *The aftermath of feminism: Gender, culture and social change*. London: SAGE.
- Moustakis, A. (2024). Why the ‘coquette-core’ aesthetic is making a comeback. *The Queen’s Journal*, 25 April 2024, <https://www.queensjournal.ca/why-the-coquette-core-aesthetic-is-making-a-comeback/>
- Mühlhoff, R. (2014). Affective resonance and social interaction. *Philosophical Psychology* 27 (5), 639–663. <https://doi.org/10.1007/s11097-014-9394-7>
- Nedd, A. (2021). ‘Shadow and Bone’ made Tumblr’s dreams come true. *Mashable*, <https://mashable.com/article/shadow-and-bone-tumblr-ben-barnes>.
- Nesvig, K. K. (2023). How to get the grunge aesthetic like your favorite celebs. *Teen Vogue*, <https://www.teenvogue.com/story/grunge-aesthetic-style-guide>
- Satenstein, L. (2024). The coquette aesthetic, explained. *Vogue*, <https://www.vogue.com/article/coquette-aesthetic-explaine>
- Shorey, S. (2015). *Fragmentary girls: Selective expression on the Tumblr platform* (Master’s thesis, University of Massachusetts Amherst). *ScholarWorks@UMass Amherst*.
- Shrestha, A. (2018). Echo: The romanticization of mental illness on Tumblr. *UCLA Undergraduate Research Journal of Psychology* 5 (1), 69–80.
- Sontag, S. (2003). *Regarding the pain of others*. New York, NY: Farrar, Straus and Giroux.

TUMBLR ИСТОЧНИЦИ

- bambiali. (2025). *me venting to the moon cause she’s the only one who gets it*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/bambiali/778321036428099584>
- bambiali. (2025). *esoteric whore*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/bambiali/779759356226011136>
- dangeroustaintedflawed. (2025). *I wanna stay inside all day / I want the world to go away :)*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/dangeroustaintedflawed/779744687714140160>
- shitbl0gger.(2025). *girlrotting*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/shitbl0gger/778765002867867648>
- shitbl0gger. (2025). *when someone was mean to me so now I have to die to make them feel bad*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/shitbl0gger/778855733801500672>
- shitbl0gger. (2025). *stop thinking we’re enemies idgaf about u*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/shitbl0gger/778402652585426944>
- shitbl0gger. (2025). *how it feels when your intuition is right and you’re not actually insane*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/shitbl0gger/778946306148368384>
- shitbl0gger. (2025). *I’m always a little sad*. Tumblr. <https://www.tumblr.com/shitbl0gger/779489869595656192>
- sweetangell1111. (2025). *i kinda gaf*. Tumblr. <https://sweetangell1111.tumblr.com/post/778762326683910144>
- sweetangell1111. (2025). *a girlblogger’s starter pack*. Tumblr. <https://sweetangell1111.tumblr.com/post/778792163220897792>